

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. № 127

Tredie Session.

70de Møde.

Mandagen den 2den Februar.

(Fort.)

Kierkegaard (fortsat): Jeg indseer meget vel, hvor haardt det maatte have været for den høitærede Udenrigsminister, som tillige er Conseilpræsident, jeg siger, for hans Bessedenhed, at andrage paa noget Slgt. Men jeg tillader mig dog at henstille, om det ikke af Hensyn til Danmark — thi jeg ønskede det jo ingenlunde af Hensyn til den høitærede Ministers Person, der vist heller ikke selv forlanger Slgt, men af Hensyn til Danmark —, kunde have været passende, at saaledes Kongeriget og den trobleyne Deel af Undersaatterne, den Deel, uden hvilken Hans Majestæt nu ikke vilde have synderlig Leilighed til at underhandle, havde faaet et lille Fortrin, og om der (thi hvad der vilde være blevet af Hans Majestæts Myndighed som Hertug af Slesvig og Holsteen alene, naar hans Undersaatter der havde faaet Magten, det er temmelig kjendeligt, og hvad Europas Stormagter vilde have gjort og have gjort for at skaffe ham Magten tilbage over disse, er ogsaa bitterligt nok), om der altsaa idetmindste i dette lille Stykke var taget en Smule Hensyn til Historiens Vidnesbyrd.

Premierministeren: Naar den ærede Rigsdagsmand, som talte sidst, har fremsført en Fortolkning af Bekjendtgjørelsen af 28de Januar med Hensyn til det Punkt om Slesvigholsteinismen, som afviger fra den Fortolkning, hvilken jeg har anført som min, saa kan jeg kun sige, at jeg beklager det, men jeg maa tilføie, at jeg vedbliver min Mening; jeg vedbliver den Mening, som jeg haaber den ærede Rigsdagsmand i Fremtiden vil see stadfæstet, at Slesvigholsteinismen har faaet sit Banesaar

derved, at den administrative og judicielle Forblindelse er hævet de facto, og i Fremtiden vil blive det de jure. — Den ærede Rigsdagsmand har fremsført en Række af Formodninger, som alle angaae Forhandlinger med de fremmede Cabinetter, en Række af Formodninger, som jeg ikke skal gaae ind paa. Jeg har engang erklæret, at jeg ikke er bemyndiget til at fremlægge de Actstykker, som angaae slige Forhandlinger, og derved maa jeg blive staaende. Naar den ærede Rigsdagsmand deraf alligevel vil udlede, hvad der da kan være skeet, og hvad der da maa være skeet, kort sagt drager Slutninger, saa faaer jeg at lade det være hans egen Sag. Afholde mig fra den Bemærkning kan jeg imidlertid ikke, at det er en Illusion, dersom man troer, at man kan puste de fremmede Tropper bort, som staae i Holsteen, og at man kan blæse de fremmede Diplomater sammen, som skulle aflutte Londonerprotokollen. Det kan ikke skee uden ved Forhandlinger; om det vil skee, det er Noget, som Kongens Regjering bør forviise sig om; deri ligger Nødvendigheden af Forhandlinger, og i Forhandlingerne ligger Nødvendigheden af en vis Tids Hengaaen. Slutningerne forøvrigt, som uddrages deraf, dem skal jeg hverken beskæmpe eller bekræfte, jeg afholder mig fra at tale derom. Naar man vedblivende har paa-
staaet, at det danske Statsraad dog ikke kunde have den samme Ansvarlighed efter Bekjendtgjørelsen af 28de Januar, som førend denne, saa skal jeg vedblivende benægte den Ansvarlighed. Naar der spørges, hvordan der da skal forholde sig, naar de forfatningsmæssige Forsamlinger i de forskjellige Landsdele i denne Henseender yttre forskellige Meninger og give forskellige Bøta, hvorledes da Ministeriet har at forholde sig, saa skal jeg ikke indgaae paa at veilede Thinget med Hensyn til Kundskab der